

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: N. F. S. Grundtvig.

Citation: Richardt, Chr.: "N. F. S. Grundtvig.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 339. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid96269/facsimile.pdf>
(tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Og svulmet har dit Sangerbryst,
trods Tranghed nok i Hjemmet!
I Fædres Jord Du groede tyst
og løfted højt din *danske* Røst --
men ingen *menneskelig* Kyst
Dig tyktes fjern og fremmed!
Af Lærken lærte Du dens Fløjt,
men bygge lavt, og hige højt,
den Kunst har *og* Du nemmet.

— Hav Tak, *Steen Blicher*, Fattigmand
i Landsbypræstens Kjøle!
Hav Tak, at Du trods Ahl og Sand
din Hede-Plantning fik istand,
som uberørt af Tidens Tand
sig end i Lys kan sole!
Din Folke-Digtning sjæfuldt sand
har længst Dig gjort til Oldermænd
for Laugets yngste Skole.

N. F. S. Grundtvig.

Den Grundtvig, som i Anno Ti
fløj Tidens Modetro forbi,
og lod sin Torden rulle;
som var i Fædres Tro saa viss,
saa han gav Spotterne Dimiss,
ham elsker jeg tilfulde.

22*

Hvor gnistrer det med høje Syn,
hvor klarer det fra Billedlyn,
som mellem Guds Profeter;
hvor svinger han sin Kasteskovi,
og glemmer baade Peer og Povl
for Paulus og Sankt Peter!

Og naar mod dem, der trevle Skrift,
han holdt vort Kirkebanner stivt —
det var ej IJernefoster;
der staar han fast paa Luthers Grund,
som »Troen« gav i Barnemund
med Bud og Paternoster.

Og raaber han i Danmark ud,
at *Frihed* kun er Aandens Brud,
at *Tro* tør Ingen tvinge, —
gid det blev hørt Alverden om,
op over Kjøl og ned til Rom,
det skulde Sandhed bringe!

Og Ære ham, hvis Natteflid
til Konge-Bøgerne gav Tid,
ja til Latinen Stunder!
Som skrev dem om paa Hverdags-Maal,
og risted selv med viet Staal
om Kamplivet Runer!

Og ham, som grov i Oldtids Ur,
og satte Mund for Hejmdals Lur,
ja dybt i Mimers Kilde!

Gav stundum han sit Syn i Pant,
tidt Aandens Veje saa' han grant,
og Guldkorn lod han trille.

Og han, som sang os Psalmer for,
der fødtes af et Fadervor
til Davids Harpestreng; —
som tog den halve Bibelbog
og satte om paa Sangens Sprog, —
ja *han* skal takkes længe!

Der er en *anden* Skjald og Præst,
som dømmer hvad han knap har læst,
og ta'r paa Sandhed Skjøde;
der gjør sig selv til Sagas Aand,
og koster med sin Pilevaand
som Levende saa Døde;

en sær og underlig Skribent,
som buldrer immer løs paa Prent
mod Alt, hvad der er prentet;
som gi'r Latinen Løbepas,
og er Logiken lige hvas, —
hvis Lys han selv har hentet;

hin skrankeløse Friheds Tolk,
som passer godt for Englefolk,
men slet for Folk, *vi* kjende, —

den Grundtvig kan jeg ikke med,
og han har gjort en Deel Fortræd,
skjønt meer hans Ungersvende.

Og gjør han saa i Vennelag,
af Kirkens gamle Kjendings-Flag
en himmelfalden Fane, —
et Ord af Herrens egen Mund,
der ej som Han fra hellig Grund
har havt en jordisk Bane —

ja lukker ude fjernt og nær
de Millioner Døbtes Hær,
hvis Tro forskjelligt *klænger*, —
da staar jeg ham og hans imod,
thi Duen over Jordans Flod
har ej saa snævre Vinger.

Men atter, naar jeg mindes vil,
hvordan *det* ene Hjertes Ild
har tændt de tusind Kjæter!
hvordan ved ham Guds Frelses Ord
har fundet frugtbar Sædejord
i mange Smaafolks Hjerter!

hvor mægtigt dette Orgel sang,
og dog saa sagteligen klang
som Dugg paa slagne Enge, —

343

ja, kom jeg som en Bileam,
jeg maatte dog velsigne ham
og Pilebundet slænge!

— Lidt Glimmer er i al Granit,
men det skal siges højt og frit
til gamle Grundtvigs Ære:
Slig Kors-indristet Bøvtæsten,
af dem har Danmark kun havt een,
og Norden ingen flere!

Foraar.

Variationer over et gammelt Thema.

I.

Bebudelse.

Der fløjter en Solsort saa sødt, saa sødt —
hvad Glædeligt er vel den Lille mødt?
Den har seet det gravlagte Liv opstanden
det jubler den ud under Himmelranden!

Der strøg et Pust over Steen og Stok —
den Luftning af Vaar var min Solsort nok!
Den har ikke vantro begjært at skue,
at stikke sit Næb i en grønnende Tue.